

LBRIS

We know
books

Ion Stoica

ȘI EU AM FOST JUDECĂTOR

E I K O N

București, 2026

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE.....	5
PREFĂȚĂ.....	7
INTRODUCERE.....	15
CAPITOLUL I	
DE CE TAC JUDECĂTORII.....	28
SECȚIUNEA I: CE ÎNSEAMNĂ OBLIGAȚIA DE REZERVĂ A JUDECĂTORILOR.....	28
SECȚIUNEA A II-A: CUM TREBUIE ÎNȚELES PRINCIPIUL SEPARAȚIEI ȘI ECHILIBRULUI PUTERILOR ÎN STAT	53
SECȚIUNEA A III-A: APĂRAREA INDEPENDENȚEI, IMPARȚIALITĂȚII ȘI INTEGRITĂȚII JUDECĂTORILOR.....	77
CAPITOLUL AL II-LEA	
PROBLEME CONTROVERSATE ALE SISTEMULUI JUDICIAR ȘI EFECTELE LOR ÎN PREZENT	102
SECȚIUNEA I: DEZINCRIMINAREA PARȚIALĂ ȘI MASCATĂ A ABUZULUI DE SERVICIU ȘI NEGLIJENȚEI DE SERVICIU	102
SECȚIUNEA A II-A: SUBMINAREA INDEPENDENȚEI PUTERII JUDECĂTOREȘTI DE CĂTRE PUTEREA POLITICĂ PRIN MODIFICAREA LEGILOR JUSTIȚIEI, A CODULUI PENAL ȘI CODULUI DE PROCEDURĂ PENALĂ.....	124
SECȚIUNEA A III-A: ANULAREA DESEMNĂRII COMPLETURILOR DE 5 JUDECĂTORI ȘI CONSTITUIREA COMPLETURILOR SPECIALIZATE DE 3 JUDECĂTORI DE LA ÎNALȚA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE ÎN CAUZELE DE CORUPȚIE, PREVĂZUTE DE LEGEA NR.78/2000.....	135
SECȚIUNEA A IV-A: PRESCRIPTIA RĂSPUNDERII PENALE – URMARE A APLICĂRII PRINCIPIULUI LEGII MAI BLÂNDE – LEX MITIOR A FAPTELOR PENALE DE CORUPȚIE, PRIN SPECULAREA SINTAGMEI „TREBUIE COMUNICAT SUSPECTULUI SAU ÎNVINUITULUI”- LIPSĂ DIN CUPRINSUL ART.155 (1) COD PENAL.....	162

SECȚIUNEA A V-A: INVENTAREA UNOR CONFLICTE JURIDICE DE NATURĂ CONSTITUȚIONALĂ ÎNTRE AUTORITĂȚILE STATULUI, MINISTERUL PUBLIC-PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, PARLAMENTUL ROMÂNIEI ȘI ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE ȘI CELELALTE INSTANȚE JUDECĂTOREȘTI. PROTOCOALELE SERVICIULUI ROMÂN DE INFORMAȚII – MINISTERUL PUBLIC.....	179
--	-----

CAPITOLUL III

EDUCAȚIA ȘCOLARĂ, LICEALĂ ȘI DIDACTICĂ

A UNUI ÎNVĂȚĂTOR.....192

SECȚIUNEA I: ANII FERICIȚI AI COPILĂRIEI ȘI TINEREȚII MELE	192
SECȚIUNEA A II-A: CLIPE DE NEUITAT DE LA LICEUL PEDAGOGIC CÂMPULUNG-MUSCEL	227
SECȚIUNEA A III-A: 5 ANI DE PREGĂTIRE CONTINUĂ PSIHO-PEDAGOGICĂ PENTRU FORMAREA UNUI ÎNVĂȚĂTOR NORMALIST DE CÂMPULUNG MUSCEL.....	266
SECȚIUNEA A IV-A: ÎNVĂȚĂTOR NORMALIST DE CÂMPULUNG-MUSCEL LA ȘCOLILE DIN COMUNA FINTA, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA ȘI NR. 9 TÂRGOVIȘTE, ÎN PREZENT ȘCOALA GRIGORE ALEXANDRESCU	276

CAPITOLUL IV

OBȚINEREA INAMOVIBILITĂȚII

JUDECĂTORULUI – CENTRUL VITAL AL CARIEREI,

INDEPENDENȚEI ȘI RESPONSABILITĂȚII LOR PROFESIONALE..... 305

SECȚIUNEA I: IMPORTANȚA ACORDĂRII INAMOVIBILITĂȚII JUDECĂTORILOR DUPĂ ADOPTAREA LEGII NR. 92/1992 PENTRU ORGANIZAREA JUDECĂTOREASCĂ ȘI A CONSTITUȚIEI ROMÂNIEI DIN 1991.....	305
SECȚIUNEA A II-A: CARACTERIZĂRILE ÎN STIL COMUNIST- SECURIST ÎNTOCMITE DE VECHII PREȘEDINȚI DE INSTANȚE PENTRU ACORDAREA INAMOVIBILITĂȚII JUDECĂTORILOR	315
SECȚIUNEA A III-A: EVALUAREA PROFESIONALĂ A JUDECĂTORI- LOR, CONTESTAREA EI ȘI EFECTELE PRODUSE.....	331

CAPITOLUL V

ȘI EU AM FOST JUDECĂTOR.....345

SECȚIUNEA I: EXPERIENȚA MUNCII DE JURISCONSULT LA COMBINATUL DE OȚELURI SPECIALE TÂRGOVIȘTE.....	345
SECȚIUNEA A II-A: ȘI EU AM FOST JUDECĂTOR.....	366
SECȚIUNEA A III-A: DIN MEMORIA JUSTIȚIEI	393
SECȚIUNEA A IV-A: CE ÎNSEAMNĂ JUDECĂTOR DE CARACTER.....	415

SECȚIUNEA A V-A: OFENSIVA SUSTINUTĂ ȘI LUPTA CONTINUĂ PENTRU ELIMINAREA DIN SISTEM A UNUI JUDECĂTOR ȘI POVESTEA TORTULUI CU MARȚIPAN	463
CAPITOLUL VI	
PROMOVAREA UNUI MANAGEMENT EFICIENT, CERINȚĂ ESEȚIALĂ PENTRU OBTINEREA UNOR REZULTATE DE EXCEPȚIE ÎN ACTIVITATEA DE JUDECATĂ	471
SECȚIUNEA I: ADEVĂRUL DESPRE NEADEVĂRURILE DIN JUSTIȚIE	471
SECȚIUNEA A II-A: CÂTEVA MĂSURI PRIVIND OMOGENIZAREA COLECTIVULUI DE JUDECĂTORI ȘI PERSONAL AUXILIAR AL INSTANȚEI, PRIN APLICAREA UNUI MANAGEMENT EFICIENT ȘI A UNEI STRATEGII JUDICIARE	476
SECȚIUNEA A III-A: NUMIREA ÎN FUNCȚII DE CONDUCERE A JUDECĂTORILOR, CERINȚĂ ESEȚIALĂ A UNUI MANAGEMENT EFICIENT ȘI PERFORMANT	480
CAPITOLUL VII	
PENSIILE „NESIMȚITE” ALE MAGISTRAȚILOR	501
SECȚIUNEA I: NECESITATEA ACORDĂRII PENSIILOR DE SERVICIU ALE MAGISTRAȚILOR	501
SECȚIUNEA A II-A: PENSIILE „NESIMȚITE” ALE JUDECĂTORILOR ȘI PROCURORILOR	513
SECȚIUNEA A III-A: PENSIILE DE SERVICIU ÎN PLATĂ – UN DREPT CĂȘTIGAT AL MAGISTRAȚILOR	533
SECȚIUNEA A IV-A: SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE ZIARISTUL RAREȘ BOGDAN – EUROPARLAMENTAR ROMÂN PRIVIND „PENSIILE SPECIALE ALE MAGISTRAȚILOR”	542
CAPITOLUL VIII	
VULNERABILITĂȚILE SISTEMULUI JUDICIAR	549
SECȚIUNEA I: VULNERABILITĂȚILE SISTEMULUI JUDICIAR PROMOVATE DIN EXTERIOR, DE PARLAMENTARI ȘI GUVERNANȚI, PRECUM ȘI DE MASS-MEDIA	549
SECȚIUNEA A II-A: VULNERABILITĂȚILE INTERNE ALE SISTEMULUI JUDICIAR	575
SECȚIUNEA A III-A: RĂSPUNDEREA PROPRIEI CONȘTIINȚE. RĂDĂCINA URII ÎN JUSTIȚIE	597
CAPITOLUL IX	
O VIAȚĂ TRĂITĂ ÎN DOUĂ LUMI DIFERITE	618
SECȚIUNEA I: ADEVĂRUL VIEȚII ÎN COMUNISMUL BOLȘEVICULUI LENIN ..	618
SECȚIUNEA A II-A: 1940 – ANUL DESTRĂMĂRII ROMÂNIEI MARI	644

SECȚIUNEA A III-A: ROLUL NEFAST AL LUI LUCREȚIU PĂTRĂȘCANU ÎN INSTAURAREA REGIMULUI COMUNIST ÎN ROMÂNIA	658
SECȚIUNEA A IV-A: VIAȚA ÎN NEOCOMUNISM ȘI NOSTALGIA UNORA DUPĂ COMUNISM	690
 CAPITOLUL X DE CE TAC POLITICIENII?.....	732
ÎN LOC DE EPILOG SAU POSTFAȚĂ.....	758
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ.....	759
ABREVIERI.....	769

CAPITOLUL I DE CE TAC JUDECĂTORII

SECȚIUNEA I CE ÎNSEAMNĂ OBLIGAȚIA DE REZERVĂ A JUDECĂTORILOR

Un judecător are multe griji care-l macină zi de zi în îndeplinirea misiunii sacre de înfăptuire a dreptății, însă două sunt permanente: ce și cum vorbește pentru a-și păstra demnitatea, respectul, probitatea profesională și morală și cu cine vorbește pentru a-și păstra imparțialitatea și integritatea în fața presiunilor de orice natură.

Cu alte cuvinte, atenția principală trebuie orientată spre respectarea obligației de rezervă a judecătorului, exprimată în Statutul și Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, obligație care, în realitate, se traduce prin comportamentul tăcut al magistraților, precum și priceperea și abilitatea de a cunoaște oamenii și a te feri de cei care pot și urmăresc a-ți afecta independența, imparțialitatea și onestitatea.

În mass-media și social media aflăm zilnic critici și acuzații aduse magistraților că sunt infractori dovediți, care au săvârșit anumite infracțiuni, în special de corupție ori cu violență și rămân nepedepsiți din cauza judecătorilor, pentru că faptele s-au prescris ori au fost dezincriminate, probele au fost fabricate ilegal de Serviciul Român de Informații, că procesele au fost judecate în completuri de trei și cinci judecători desemnați ilegal de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Nimeni nu explică că, în realitate, judecătorii nu au nicio vină în pronunțarea soluțiilor în aceste cazuri, că, în fapt, aceștia s-au conformat dispozițiilor legale aplicabile fiecărei spețe judecate, însă datorită obligației de rezervă impusă prin codul deontologic și statut, nu-și pot manifesta plener libertatea de exprimare.

Obligația de rezervă nu este definită ca atare în dispozițiile legale ce reglementează activitatea și răspunderea puterii judecătorești în stat, prin Constituție ori legile privind organizarea judecătorească.

Potrivit Dex al limbii române – obligație înseamnă datorie, sarcină, îndatorire, iar în civil, îndatorirea debitorului de a săvârși o acțiune sau de a se abține de la o anumită îndatorire.

Apoi, rezerva înseamnă prudență, circumspecție, măsură, cumpătare, răceală, indiferență, discreție, aceasta din urmă este sensul folosit în ipostaza analizată.

Rezultă că obligația de rezervă înseamnă îndatorirea judecătorilor de a se comporta cu moderație și reținere în prezentarea opiniilor și atitudinilor adoptate.

Obligația de rezervă exprimă o sinteză practică a principiilor generale ale deontologiei profesiei, respectiv independența, integritatea și imparțialitatea și implică moderație și reținere în activitatea profesională și în afara acesteia.

Cu alte cuvinte, această obligație impusă magistraților urmărește ca judecătorul să-și conformeze comportamentul în raport cu principiile morale și etice ale societății și să acționeze absolut în toate împrejurările cu bună-credință, corectitudine și decență.

În același timp, judecătorul, ca orice alt cetățean are libertatea de exprimare, libertatea convingerilor și libertatea de asociere și de comuniune, garantate prin Constituție, însă aceste drepturi vor fi exercitate în conformitate cu demnitatea funcției sale, cu independența sistemului judiciar.

Fiind o problemă sensibilă în activitatea magistraților, legiuitorul român a elaborat și modificat succesiv atât Statutul, cât și Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, având totodată în vedere principiile de bază ale sistemului juridic al Națiunilor Unite din 1985, Cartea Europeană a statutului judecătorilor din 1998, Codul de conduită – varianta Bangalore 2001, Cartea Universală a Judecătorului din 1999, Recomandările Comitetului de Miniștri ai Consiliului Europei privind independența, eficiența și rolul judecătorului, Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Standardele de conduită ale magistraților conforme cu onoarea și demnitatea profesiei sunt reglementate în Legea nr. 303/2022, privind statutul judecătorilor și procurorilor, în art. 227-234, privind incompatibilitățile și interdicțiile magistraților și în art. 265-281, privind răspunderea judecătorilor și procurorilor, precum și în codul deontologic, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/2005, modificat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 135/2022, respectarea normelor acestor două acte normative constituind un criteriu esențial pentru evaluarea eficienței calității activității și integrității judecătorilor și procurorilor.

Nu o să comentez reglementările speciale ale acestor organisme instituționale privind libertatea de exprimare, ci doar, fac referire expresă la dispozițiile art. 10 alin. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, din care a izvorât și obligația de rezervă a magistraților. Astfel, potrivit art. 10 al. 1 din Convenție: Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seamă de frontiere.

În alin. 2 se stipulează următoarele: Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții,

restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru societatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor acestora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

De aici, ar rezulta că această restrângere a libertății de exprimare a judecătorilor este absolut necesară pentru garantarea autorității și imparțialității puterii judecătorești, pentru protecția moralei, reputației și drepturilor altora, ca și ale magistraților.

Oricum, studiind evoluția în timp a reglementărilor legale privind normele de comportament ale magistraților se observă o abordare corectă a legiuitorului în acest sens, asigurându-se că valoarea supremă a celui ce face dreptate este aceea de a avea curaj de a aplica legea și nu de a o strâmba, având garanția independenței sale de către stat.

Pregătirea unui judecător este continuă, implică autocontrol permanent și tinde spre valori morale. În cele din urmă succesul în profesia de judecător vine din capacitatea de a comunica și a înțelege justițiabilii și a aplica legea cu strictețe.

Scopul codurilor etice este acela de a ne asigura că suntem siguri pe noi, știm ceea ce avem de îndeplinit, ceea ce ne este permis, să ne protejăm în situații dificile, când cineva încearcă să ne încalce independența, să devenim empatici, să înțelegem gândurile celor cu care comunicăm și să luăm măsurile cele mai potrivite, cu atât mai mult, cu cât, orice persoană vede dreptatea în felul său, neînțelegând cum arată adevărata dreptate pe care o solicită judecătorului.

Obligația de rezervă nu comportă discuții cu privire la abaterile disciplinare impuse magistraților prin art. 271 din Legea nr. 303/2022, privind statutul judecătorilor și procurorilor, și nici cu privire la cele din Codul deontologic, referitoare la independența justiției, promovarea supremației legii, imparțialitatea și integritatea judecătorilor ori a executării îndatoririlor profesionale.

Discuții aprinse sunt în practica judiciară și literatura de specialitate, numai cu privire la demnitatea și onoarea profesiei de judecător și procuror, care nu mai este reglementată în Statut, ci numai în Codul deontologic din 2022, art. 17.

Practica judiciară este plină de spețe judecate de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care s-au aplicat sancțiuni disciplinare judecătorilor, pentru că și-au exprimat public poziția cu privire la unele instituții care ar fi controlate politic, folosind un limbaj ce depășește limitele decente impuse de statutul funcției, vorbire ce presupune sobrietate și echilibru, care să nu afecteze prestigiul justiției și o discreție maximă în relațiile cu mass-media.

În acest sens, este de remarcat Decizia civilă nr. 128 din 27 mai 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în completul de cinci judecători,

prin care s-a dozat sancțiunea disciplinară aplicată unui judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție, constând în diminuarea indemnizației de încadrare lunară brută cu 5% pe o perioadă de două luni, cu avertisment, prevăzută de art. 100 din Legea nr. 303/2004, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit.a din aceeași lege, privind manifestări care aduc atingere onoarei sau probității profesionale ori prestigiului justiției, săvârșită în afara exercitării atribuțiilor de serviciu.

S-a reținut în sarcina judecătorului că printr-un articol intitulat „Ordinea de zi – în căutarea prestigiului pierdut,” în care a analizat Decizia Curții Constituționale a României nr. 68 din 27 februarie 2017, a depășit limitele modului prudent și măsurat în care magistrații își pot exprima opiniile, prin folosirea unor expresii și construcții lingvistice cu scopul neechivoc de a induce ideea că judecătorii Curții Constituționale a României reprezintă un instrument al unor interese de grup, că nu respectă legea, și că sunt subordonați unor interese politice, de natură să inducă, fără dovezi, o percepție a unei conspirații împotriva statului de drept.

Din punctul de vedere al obligației de rezervă interesează în special motivarea acestor hotărâri, pe scurt, reținându-se că, prin exprimarea fără reticență a domnului judecător, s-a rupt justul echilibru între dreptul fundamental al individului la respectarea libertății de exprimare și interesul legitim al unui stat democratic, că s-au încălcat standardele de conduită universal acceptate de constituție, afectându-se încrederea în actul de justiție, onoarea și reputația persoanelor vizate, având ca urmări deteriorarea încrederii și respectul opiniei publice față de funcția de magistrat, cu consecința afectării imaginii justiției ca sistem și serviciu de apărare a ordinii de drept.

Pentru egalitate de tratament, mă întreb de ce nu s-a instituit legal aceeași obligație de rezervă și în sarcina celorlalți participanți la înfăptuirea dreptății în România – care au puteri depline în elaborarea actelor normative ori în executarea acestora și care urmăresc același scop – respectarea Constituției, a legilor în stat și a ordinii de drept, a drepturilor și libertăților cetățenești?

Cu alte cuvinte, de ce numai judecătorii și procurorii au obligația de rezervă impusă prin lege, de a-și proteja propria independență ori independența sistemul judiciar, în cazul în care ar avea nemulțumiri față de celelalte puteri ale statului, iar parlamentarii ori guvernanții să-și poată exprima liber, fără nicio reținere, nemulțumirile față de justiție, care, de cele mai multe ori sunt nefondate și neavenite.

Dacă statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor – legislativă, executivă și judecătorească – în cadrul democrației constituționale, potrivit art. 1(4) din Constituție, pentru egalitate de tratament se impune instituirea acelorași drepturi și obligații pentru toți reprezentanții acestor trei puteri – inclusiv, obligația de rezervă și din partea parlamentarilor și

guvernanților, pentru ca și aceștia să nu mai critice fără limită și discernământ autoritatea judecătorească, pentru că își afectează în primul rând propria independență și imagine și apoi independența și integritatea puterilor pe care le reprezintă.

Numai atunci se va putea păstra justul echilibru între drepturile individuale la respectarea libertății de exprimare și interesul legitim al unui stat democratic de a veghea ca funcția publică, să se conformeze apărării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, potrivit dispozițiilor constituționale și art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului.

Opinia publică ar putea afla și lua cunoștință despre adevăratele raporturi juridice și de altă natură ce domină viața politică, administrativă și judecătorească, s-ar menține justul echilibru al puterilor statului și s-ar evidenția eventualele erori săvârșite, cu s-au fără vinovăție, de orice putere componentă.

Pe de altă parte, s-ar diminua radical conflictele dintre membrii aceleiași puteri, în cazul analizat, dintre judecătorii aparținând instanțelor de judecată de grade diferite din România – și nu ar mai fi nevoie să ne batem noi, judecătorii între noi, cu argumente pro și contra unor situații create subiectiv de celelalte puteri în stat, ce pot fi evitate și nu s-ar mai naște dacă puterile în stat ar avea impuse aceleași obligații de comportament modest și discret, de reținere în activitatea profesională și în afara acesteia.

Rămânând pe pozițiile actuale, obligația de rezervă a judecătorilor și procurorilor s-ar putea transforma într-o obligație de indignare, care ar crea o prăpastie și mai mare între cele trei puteri ale statului nostru, obligație invocată și de judecătorul sancționat, prin decizia mai sus menționată.

Acesta susține că această obligație de indignare s-ar datora situațiilor anacronice create de modul de rezolvare a conflictului de natură constituțională de către Curtea Constituțională a României, întrucât, persoana ce comite o infracțiune de corupție ori de altă natură în procesul legislativ și care nu are calitatea de ministru sau parlamentar, ar putea răspunde penal, pe când persoana implicată în luarea deciziei nu va răspunde pentru infracțiunea corelativă, doar pentru că acesta din urmă deține o calitate oficială.

Decizia de sancționare a fost adoptată într-un moment acut de dezbinare a societății, prin apariția Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 13/2017, care a bulversat societatea civilă, într-un context socio-politic nefavorabil, cu implicații grave asupra independenței justiției și a încrederii cetățenilor în puterea legislativă și executivă, prin afectarea directă a statului de drept și a democrației, a drepturilor și libertăților cetățenești.

Singura legătură directă dintre puterea guvernamentală și judecătorească o constituie Ministrul Justiției, care este om politic, membru al guvernului, potrivit art. 102 (3) din Constituție și care are autoritate asupra activității procurorilor, conformat art. 132 (1) Constituție: „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit

principiului legalității, a imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea Ministrului Justiției”.

Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 145-148 din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și al procurorilor, Ministrul Justiției organizează procedura de selecție și propune numirea în funcțiile de conducere ale Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul șef al Departamentului Național Anticorupție și procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjuncții acestora, precum și procurorii șefi de secție de la cele trei instituții juridice, și datorită faptului că potrivit Constituției, toți procurorii din țară își desfășoară activitatea sub controlul ierarhic și sub autoritatea sa, este clar că independența și imparțialitatea acestora este oarecum afectată ori dirijată de factorul executiv – cu consecințele ce decurg din esența unui astfel de act de conducere.

În regulamentul de organizare și funcționare a Ministerului Justiției din 2 august 2018, ministrul Justiției este organul de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului, care contribuie la buna funcționare a sistemului judiciar și la asigurarea condițiilor îndeplinirii justiției ca serviciu public, apărarea ordinii de drept și a drepturilor și libertăților cetățenești.

În fine, potrivit art. 5 din același Regulament, Ministrul Justiției a avut și calitatea de ordonator principal de credite, atribuție preluată de Președintele Înalta Curte de Casație și Justiție, începând cu bugetul de stat pe anul 2023, la toate instanțele judecătorești din țară și de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru toate parchetele din țară.

Așa că, singura legătură dintre Ministerul Justiției, ca reprezentant al puterii administrative și puterea judecătorească, se înfăptuiește prin activitatea Ministrului Justiției, care conduce, controlează sub autoritate personală activitatea procurorilor din România, ca parte a puterii judecătorești.

Să sperăm că indignarea noastră de această situație nu va mai dura prea mult și istoria va demonstra că susținerile noastre sunt fondate, de neamsec în treburile justiției, sarcinile de numire a procurorilor trebuind să aparțină Consiliului Superior al Magistraturii – singurul organ ce garantează independența și imparțialitatea puterii judecătorești.

Până atunci, nu ne rămâne decât să luăm act de îndemnul lui Stephane Hessel „Vă doresc tuturor, fiecăruia dintre voi, să vă indignați, să aveți motive de indignare, dacă viața o cere.” (Stephane Hessel, Indignați-vă!, Ed. Nemira, 2010, pag. 8.)

Stephane Hessel este francez născut în Germania, erou al Rezistenței, deportat la Buchenwald, condamnat la moarte prin spânzurătoare, membru al Comisiei care a redactat Declarația Universală a Drepturilor Omului, ambasador al Franței la Organizația Națiunilor Unite, evreu pro palestinian, Anti-Sarko,

bătrânul indignat de 94 de ani, continuă să uluiască și să-și caracterizeze contemporanii. Și-a transformat viața într-un model de militant politic.

Dacă un om cu un asemenea CV uluitor și la o vârstă onorabilă de 94 de ani este în stare să se indigneze de cum merge societatea umană, noi de ce nu am fi în stare să ne indignăm de cum a mers justiția română în ultimii ani, mai ales în perioada 2017-2019.?

În timp ce judecătorii și procurorii trebuiau să se exprime într-un limbaj decent, să nu afecteze onoarea, probitatea și prestigiul justiției, cu discreție maximă, mai ales în fața organelor mass-media sau pe canalele social-media, celelalte puteri ale statului care trebuiau să vegheze la buna desfășurare a activității puterii judecătorești, începând cu anul 2017 au asediat și măcelărit legislația cum și-au dorit, iar magistrații incoezi au fost hărțuiți, anchetați, intimidați, supuși unor lungi campanii de linșaj mediatic și instituțional.

Asaltul asupra justiției a început imediat după câștigarea alegerilor din decembrie 2016 de către Partidul Social Democrat, susținut și de Partidul Alianța Liberalilor și Democraților, de politicienii din ambele partide, al căror nume nu merită a fi lăsat în această carte, cu un ministru al Justiției, fost membru al Curții Constituționale a României și fost rector al Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași, care a făcut cel mai mare rău posibil justiției române, în ciuda intervențiilor instituțiilor politice europene: Comisia Europeană, Consiliul Europei – Comitetul Miniștrilor, Consiliul Europei – Adunarea Parlamentară, Consiliul Europei – Secretarul General, Comisia de la Veneția.

Aceștia urmăreau un singur scop: scoaterea din închisoare a tuturor inculpaților politicieni condamnați pentru corupție, prin grațieri ilegale, abrogarea infracțiunilor de abuz în serviciu și neglijență în serviciu, continuând mai apoi cu desființarea completurilor de judecată de cinci și trei judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, anularea hotărârilor judecătorești penale definitive, pe motiv că sunt pronunțate pe probe ilegale, constituite prin intermediul Serviciului Român de Informații – Ministerul Public, iar în final, aplicarea prescripției răspunderii penale, în baza principiului „mitior lex,” speculând o lacună din cuprinsul art. 155 (1) Cod penal, referitoare la întreruperea cursului prescripției penale prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză.

Norocul meu a fost că, în data de 29 martie 2018 m-am pensionat pentru limită de vârstă și vechime în munca juridică de 33 de ani, respectiv 28 de ani ca judecător, însă și astăzi, când mă gândesc la acele vremuri teribile din justiție, mă indignez, sunt plin de mânie și dispreț față de colegii juriști, cu vechime în muncă juridică, cunosători ai sistemului judiciar românesc și care, prin acțiunea lor nedemnă aveau un singur scop: mutilarea sistemului judiciar în ansamblul său, cu orice risc, doar pentru a scăpa niște politicieni corupți de pedepsele penale, pe care oricum le-au luat la timpul potrivit.

Iată cum se exprimă autorii cărții „900 de zile de asediu neîntrerupt asupra magistraturii române”, într-un ghid de supraviețuire: „A fost poate, cel mai agresiv, premeditat, coordonat și nociv atac adresat de o putere politică în ultimii 30 de ani împotriva justiției din România.” (Dragoș Călin ș.a., 900 de zile de asediu neîntrerupt asupra magistraturii române, Ghid de supraviețuire, Ed. C.H. Beck, București, 2020, pag. XV.)

Ceea ce mi-a atras în special atenția din această carte a fost capitolul intitulat „Ghid de hărțuire a magistraților incomozi”, adică a celor care nu și-au ținut gura și au comentat starea sistemului judiciar în perioada analizată 2017-2019, încălcând astfel obligația de reținere impusă magistratului de statut și codul deontologic. Astfel, autorii acestui articol, procurorii militari Bogdan Pârlog și Sorin Marian Lia dezbat pe larg, în profunzime, starea justiției acelor ani, cu argumente solide, faptele abuzive ale politicianilor privind luarea unor măsuri de amnistie și grațiere, dezincriminarea infracțiunilor de serviciu și de corupție, sarcini ale puterii legislative, cu scopul final al bulversării sistemului judiciar și subordonării lui factorului politic.

„Modificările aduse codului penal și de procedură penală, la rândul lor sunt de natură să facă aproape imposibilă combaterea criminalității, în general și a corupției, în special. Până în prezent aceste modificări ale codurilor nu au intrat în vigoare”. (Dragoș Călin ș.a, opera citată, pag. 188.)

În acea perioadă s-a creat și un organ care să sancționeze prompt orice mișcare în front a magistraților, Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, ca și când, cele mai mari fapte penale erau săvârșite de magistrați, nu de infractorii corupți, ce făceau parte din celelalte două puteri ale statului.

Despre perioada nefastă a funcționării acestei secții speciale, creată în afara sistemului judiciar constituțional, într-un alt capitol al cărții.

Mai trebuie arătat că autorii acestui articol analizează cazuri concrete de abateri disciplinare, unele în sarcina Inspecției speciale, instrumentate într-un mod rușinos, fără respectarea celor mai elementare norme procedurale privind cercetarea unor asemenea abateri. Aceasta a încercat să compromită persoane cu funcții înalte în Conducerea Uniunii Europene, ex.: Frans Timmermans, ori procurori români cu funcții de conducere în Departamentul Național Anticorupție, ex.: procuror șef Laura Codruța Kovesi – cu scopul de a o bloca în drumul său către funcția cea mai înaltă din sistemul juridic european – ceea ce nu au reușit spre liniștea și fericirea tuturor, procurori șefi la serviciile teritoriale Oradea, Ploiești, membrii CSM – care și-au exprimat părerea cu privire la modificările sistemului judiciar, practicate de sistem, în favoarea exclusivă a învinuiților și infractorilor, nu pentru aflarea adevărului și instituirea unui climat pașnic în societatea noastră.

În perioada analizată au fost sancționați mai mulți magistrați din țară, pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. a din statutul judecătorilor și